

15/11/2020

ગઝલે દીલ આરામ

22-11-20
1520 - ૭૬ - 3

દીલ ખુશ કબાલી.

જમાને રાજા,
શા. ચુનીલાલ મગનલાલ
બુકસેલર. ડે. લીમડાચોક-સુરત.

ખગલી શર્સ.

શા. મંગળદાસ લલ્લુભાઈ
બુકસેલર.
ડે. લીમડાચોક-સુરત.

સુરત સંસ્થાના પુણ્ય પર ટાંકી પામે "શંકર"
પ્રો. પ્રેમભાઈ નારાયણરાવ ભક્ષમજુરા
નીકમે બાંધુ.

કી. રા. ૦-૪-૦

૮૮૭૫

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

• [ગુજરાતી કોપીગ્રાહિત વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૮૭૫ વાર્ષિક

પુસ્તકનું નામ ગાંધીજી દીપ ૨૦૧૪

વિષય કોડ : ૬૨, ૬૬૮

૭૮૬

ગજલે દીલ આરામ

ઉફ

દીલ ખુશ કંવાલી.

અસમે

ઉમદા ગજલે-કંવાલી, વગયરે ઉમદા તોરસે ફરજ
કીયાહય,

સુનલો કુછ જાંબજાં તારીફ ગજલસે મહેશીલમે,
પરસ્તાનકી બહાફ દીખા રહી હય, ય ગજલે-મેહશીલમે.

જમાનેવાલા

શા. ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર.

ડેકાણું લીમડાચોક—સુરત.

પંડીશર્ક.

શા. મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.

ડે. લીમડાચોક—સુરત.

પહેલીવાર.

પ્રત ૧૦૦૦.

૧૯૨૦

એ કિતાબકે સખ હક પંડીશર્કકે લીએ મહુજ હય.

કીમત સીફ ચાર આના.

૮૮૬૫

મુદ્રાત લિખાપાઠ
અમદાવાદ
મુદ્રાત લિખાપાઠ-સંગ્રહ

પ્રસિદ્ધ કર્તા—શા. મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.
પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—લીમડાચોક-મુરત.

મુરત ચઢતાના પુલ પર ટાંકી પાસે આવેલા “શંકર” પ્રીન્ટીંગ
પ્રેસમાં નારાયણરાવ લક્ષ્મણરાવ નીકમે છાપ્યું.

તૈયાર છે ! તૈયાર છે !! તૈયાર છે !!!
ગાયનોનાં શોખીનોને ખુશ ખબર.
તાકીદે મંગાવો=તદ્દન નવીજ જુકો.

મહેશીલે મંઝીલ હોઈ ગોહરે કંવાલી	કીં ૩૦	૦-૧૨-૦
નાટ્ય ગજલ સંગ્રહ હોઈ ગજલ કાવ્યમાળા	”	૦-૧૨-૦
સંગીત કળાધર હોઈ અક્ષત ગાયન બહાર	”	૦-૧૨-૦
રસીક ગાયનમાળા અથવા રાગ વીલાસ	”	૦-૪-૦
મધુર મોહીની અથવા સુદર ગાયન	”	૦-૪-૦
સર્વગ મોહીની અથવા મધુર ટહુકાર	”	૦-૪-૦
કુલનહાર ગાયનમાળા અથવા ગાયન સંગ્રહ	”	૦-૪-૦
સંગીત ગાયન પ્રકાશ અથવા નાદ સંગ્રહ	”	૦-૪-૦
મુરતની મુરત અથવા સુવર્ણમાળા	”	૦-૪-૦
મનહર ગાયન સંગ્રહ અથવા ગાયનમાળા	”	૦-૪-૦
મુવર્ણ હારમાળા અથવા હીરાનો હાર	”	૦-૪-૦
મુખાર્ધની મોહીની અથવા મીઠું ખુશખુશ	”	૦-૪-૦
અનંતે બહાર અથવા નાદ સંગ્રહ	”	૦-૪-૦
મનરંજન રમુજી ગાયન સંગ્રહ	”	૦-૪-૦

મળવાનું ઠેકાણું—

શા. લલ્લુભાઈ નારણદાસ બુકસેલર,
૬૦ લીમડાચોક, મુરત.

ગઝલે દીલ આરામ

ગરે

દીલ ખુસ કવાલી.

(૧) (અ) —

ગઝલે-દીલ ખર

અખતો બહાંગી મદીનેકા મેં જોગન બનકર-
 ઇસ્ક એહમદ મેં શીરગી મેં ખીશોગન બનકર-
 ખાકહો શરપે મલી બાલહોં સરકે બીખરે-
 હારહો આંસુએકા હાથમેં શગરત બનકર,
 નતોમેં કબમે ગહ નતો મદીને પહોંચી
 રહેગા હાંદમેં કમખખન મેં પાપન બનકર
 મુઝકો જોનેદ મદીનેમેં જો નીકરે અરમાન
 મોત કયું પીછે પડી હે મેરે બેરત બનકર
 મર તે દમકામ ન આયા મુજે મેરા ખાવિંદ
 હો કેસોખાર તસ્તુખ તેરે રોગે પે નખી
 હાર ફુલોંકા ચગાફીગી મેં માલન બનકર
 નખશ એહમદકા લીખુંગી ખુનજગરમેં દીલખર
 કલ કમાયતે કોયે કામ અયેગા જોશન બનકર

શબ્દર { કુચ તો નીકલે હું તરપનેકી હોંસ કુચ દીલમેં હું
 દમ નહી લેનેકા જબતક દમ તેરી બસમી મેં હું-

(૨) —

ગઝલે-અકબર-કવાલી.

અખ દિલમેં સમાઈ હયકે દીવાને બનેંગે
 મજનુકી તરહ અપનેબી અફસાને બનેંગે
 ઝાહિદસે કહો ખુલ્લમેં હુરસે કરેં અયન
 મસ્તો કેલીએ અશપે કાશાને બનેંગે
 હમ ઇશિક કે કાફિર હેંતો પુજેંગે બુતોંકા
 કાબમેકે મકાનોમેં બી ખુખતાને બનેંગે
 મસ્તોં કા કહો આકે પીએ ખુખ શરાબે
 જન્નતકે મકાનોમેં બી મયખાને બનેંગે
 અખ શમએ રમે યાર ન ઝુલ્ફોં કા હુવા દે
 જશનેકે લીએ આએ હેંય પરવાને બનેંગે

અકબરકે આદમ વાલેફી મેહફિલમે ન જાવ
જે દેમે ઉસકે વોલી દીવાને ખેન્ડે

(૩) — ગઝલે—અકબર કબ્વાલી.

અશંપે તુમહો ફશંપે તુમ હરશયમે' ખસઇયા તુમહીતો હો
લાવારીસકે વારિસ તુમ દર્દ સુનઇયા તુમહીતો હો
બુલબુલમે' તુમ જાગર ચેહકે ફુલમે' બુ બનકર મેહકે
હર હરદેકી અદામે' અય દાતા જામ સુનઇયા તુમહીતો હો
સુલીદી મનસુરકો તુમને સરમદકા સર ઉડવાયા
ફાઅબુદનીકે ખોસ્તામે તુમખોલે રંગ રંગઇયા તુમ હીતો હો
યુનુસકો માહીએ નીકાલા અનિશ કો મુલઝાર કીયા
યુસુફકો ચાહે કિનઆમે' ધિર બંધાઈ તુમહી તોહો
તુમહીને અઝધરકો મારાહે તુમહીને ખયખરકો છુટા
શૌરસે સલમાં કે ખચાયા અમસે સિપઇયા તુમહીતો હો
ચાંદસે દો દુહકે કર ડાસે સુરજકો ઉભટા ફેરા
ખિછડે યે આદમ હબાસે ઉનકે મીલઇયા તુમહીતો હો
જલદી આવો મદદકો વારિસ નઇયાં દુખી જતી હય
તુમખિન કિરસે કહે યે અકબર ઇસકે ખેદઇયા તુમહીતો હો

(૪) — રસીલા—કબ્વાલ-ગઝલ.

અય પરી યાદ હે વોહ નાઝશે આના તેરા
મુંહકો શરમાકે દોશાલે મેં છુપાના તેરા
આંખ નીચી કીએ જારમાએ વોહ મુંહફેર લીયા
મુસકુરા કરવો ગિસેરીકા ચખાના તેરા
સાંપઆ લેટતાહે છાતીપે આતીહે યાદ
ખીગડી મુલફોફા તે હરખાર બના ના તેરા
દિલે ખેતાબ ધડી બરતો મુઝે સોને દે
કેહેર હે શેઝ યે રાતોંકો જગાના તેરા
અનતે' માની હેન દરગાહ મેં છીલ્લે બાંધે
પર મયસ્સર ન કુવા સાથ સુભાના તેરા

(૫) — ગઝલે—અકબર-કબ્વાલી. એ. લયલા.

અજબ ઇશકા દાનોં તરફ અસર ફયલા
ખખર ખયાલ ચલા જોર ઉપર ચલી બયલા
મીચાહ પોશ જો કાઅખેકો કય અને દેખા
કુવા ન અજન તો ઝિફા ઉઠાકે યા લયલા
ઝમીન પુજમે' સહીદાને નામે દફન તો હેં

રહે ખયાલ કેઉનહા નહો કદન મયલા
ગયા જો કાયમેકા મજનું તોરે દુઆ માંગી
ધલાહી મુજસે જુદાહો ન ઉઝરતે લયલા
લગી જો હર્શમે રિદાકા ખાસ ચીખ ઉઠે
ખુદા વાસ્તે શાકી સુરાહી વ લયલા
સુનાકે અકબર મયકસને આજ તોખાકી
બપાદે મેહશીલે રિદામે શોરો વ વયલા

(૬) — (સયરે ચમન) ગઝલ.

અરે વોહ હુસ્ને જોખાઈ, ખુદા-જાને કહાં હે તું.
રોહનશાહી દીલ આરાઈ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
તેરી પુરકતમે બેકલ હું, મેં તેજે અબરકા ધાયેલ હું.
કબી સુરત ન દીખલાઈ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
અલસતો કેહકે કહલાયા, કહા કાઝુ બલા સખને.
હુવા મખશીમે હરજાઈ, ખુદા જાને કહાં હે તું.
કહા હે નહનો અકરબ યું છુપા પરદેમે અયસા કયું.
બનાયા હમકો સવદાઈ ખુદા જાને કહાં હે તું.

(૭) — ગઝલે—હુસેની.

અગર યુંહી દીલકું સતાતા રહેગા,
તો એકદીન મેરા જાન જતા રહેગા,
મેં જતા હું દીલકું તેરે પાસ છોરે,
મેરી ઇયાદ તુજકું દીલાતા રહેગા.
અગર તુજકું ચલનાહે ચલ શાત મેરે,
ચે કબતક તું ખાતે બનાતા રહેગા.
કહસમે કાઈ તુમસે અય હમ સફીરો
ખબર જુલફી હમકું સુનાતા રહેતા.
ગલીસે તેરે દીલકું, લેતો ચલા હું,
મેં પોંચુંગા જખ તક વોહ આતા રહેગા.
જહાંસે ગરજ ઇમતેહાનેવકા હે,
તું કહે કય તલગ અજખાતાં રહેગા.
ખદાહોકે અય દરદ મરતો ચલાતું,
કહાંતક ગમ અપના છુપાતા રહેગા.

(૮) — ગઝલે—હઝીરી.

અય મહ-રમે રાઝે નખી વ અલી, સુલતાનુલ હોદ ગરીબ નવાઝ,
અય જુલયુલે બાગે લમ ચઝબી, સુલતાનુલ હોદ ગરીબ નવાઝ,

अथ शाहे जमां सुवताने जहाँ तुमपे हे मेरा सय्य हाव अयां,
 में क्या कहुं अपना हावे हीली, सुवतानुल हींद गरीय नवाज.
 हो जये हरम जे तेरी शहा, सय काम मेरे अनजये अनी,
 ये आस नहीं कुछ अयसी पडी, सुवतानुल हींद गरीय नवाज.
 भक्तुये जुदा भक्तुये जुदा, सल्ले अला अय सल्ले अला.
 हे हींद तुम्हारी हींदे नभी, सुवतानुल हींद गरीय नवाज.
 अथ गजदरे जते नुरे जुदा, वे नुरे जीजाये अरजे समा,
 हे हींद तुम्हारी हींदे नभी, सुवतानुल हींद गरीय नवाज.
 या आन अयर दो आके जरी, हे हावे अहीरी अयनेा रही,
 हे हरकमे मेरी जन अली, सुवतानुल हींद गरीय नवाज.

(८) — गजले — आशिक.

अपके हीजर में पोहचि हय ये हावत मेरी,
 महेरगां तक नहीं पहचान ते सुरत मेरी;
 हूं सरा पाये तमन्नां मुझे क्या पुछते हो;
 नीकली पतलावे। तुमही कानसी हसरत मेरी,
 उसे इसबाध के अय मुझसे नहीं मीसने हन
 देखते दुरसे। पहरेां हय वोह सुरत मेरी,
 अजम से अपनी वोह येह कडके उडा देते हय;
 जहाँये आपके लाजके नहीं सोढायत मेरी,
 जेक वोह हय के उडाते हय जमाने के भजे;
 जेक भय हूं के न नीकली काँह हसरत मेरी.
 नीम ज्ञां आशिके मुझतर हय शमे दुरकतमें,
 आधजे जलद के हय आपसे इम्सत मेरी

(१०) — (अतरे सुपन) — गजल.

अइसोस धरक जालीक तन मन जला रहा हय,
 क्या हीजर डंस सनमका हमके जला रहा हय
 अपनी कहुं भय कीससे सुनता नहीं हय काँह,
 जे कुय हय हीलमे अपने, यारे समा रहा हय
 धायल हुवा हूं उसके धुंधट के लट पलट से,
 वो शाप नाज अपने क्या क्या दीया रहा हे
 भरते हय हमतो। हिसपर खीन वो चार हमसे,
 क्या जाने कीस अता पर सुपरा छुपा रहा हय;
 अपनी तो येह सदा हय, हर वकत रश्मि अरनी.
 अवाज बन तरानी हमके सुन रहा हय;

(૧૧) —

ગઝલે — નાસિક.

અમલ સર પર ખડી હય ખવાય મારલતમે જમાના હય
 છપર ખટકે અવેઝ ઝાઝીમ જનાઝેકા બનાના હય
 કે મનઝુર હસકો અપને સખઝ ખતકા જીલાના હય
 અઝારે આતસે પર ખાદ, કીસકા એક ખદાનાં હય
 નીકલતા હય જો હર ગુલ ઝર યકફ ગુલઝાર આલમસે
 ખુદા જાને જમીમે દફન યે કીસકા ખજના હય
 ન દે અય જોશ બદ મસ્તી બહોત તરગીય ગુસ્તાકી
 ખીઝાલત મારસે હોગી કબી તો હોશમે આના હય
 ઇશારેહ આમદ વ રફત નસદ કાહય ચેહી હરદમ
 બદીમે દમ જો આયા હય મુકરર હસકો જના હય
 રખાહય હાય રીઝતકા કમ હસને મેરે સીતેપર
 હસે અય આંતીસે રંગ હીનાં સે દીલ જલાનાં હય

(૧૨) —

ગઝલે — ખાહરેસ્તાખ અમદ

અઝમેર જાનેવાસે સખ લોક જા રહેહય
 કીસમતકે ફુટે એક લમ આંસુ બદા રહેહય
 યા રખ કોઈ ખખર યે આકર સુનાઇએ મુજકો
 અઝમેર વાસે ખવાજા તુમકો ખુલા રહે હય
 મુસ્તાક દીદ દેખુ વો ચેહરે એ મુન્નવર
 રખસે નકામ અપને ખવાજા હો રહે હય
 પહેલું મોહખત વ રંદો સીનામ પેહલું
 શાખી બને હય ખવાજા સખકો પીલા રહેહય
 જો માંગના હો માગો ઉમેદવારે દુન્યા
 સખકી મુરાદે, હકસે ખવાજા દીલા રહે હય
 ક્યુંકર ન ખાત મેરી બાં આઝેઅય અઝીઝો
 ખીગડે હઝોંકી કીસમત ખવાજા બના રહેહય
 સાની યે રહેમ કીઝયે લીલાહ અમતો ખવાજા
 મુલતસે આપ હસકો દર દર શીરા રહે હય

શબ્દોર { લાખો હજારો સંકટો મરતેય આજકાલ
 હમ એસે સખતે જાન-હય હામરી કળ નહીં

(૧૩) —

ગઝલે — અમીર.

અજીજ અહયામ સાથી દમકે હેં શીર છુટ જાને હેં.
 જહાં યે તાર હુટા સારે રીશહે હુટ જાને હેં.
 ઇલાહી ક્યા કલાકા હે વોહ જખ લેતાહે અંગઝાઈ,

મેરે સીનેમે સખ જખમોંકે ટોંકે હુટ જાતે હેં.
અઘા દીલ માંગતી હે જાન ગાંગા અય શહે ખુખી,
તેરે કીશવરમે હે અંધેર લુટા લુટ જાતે હેં.
જમાને બરમે હે મશહૂર હલે ધખવાને યુસુફકા,
તમેઅ દુન્યાકી વોહ હે જસસે ખાજુ હુટ જાતે હેં.
અમીરે જારકી તુરખતકો છત સખઝે હે કયા ધરકી,
યે માતમદાર આકર છતીયાં કયું કુટ જાતે હેં.

(૧૪) —

ગઝલે — અમીન.

અય દીલમે રોશ્નતા નહીં કાઠ હસીનકા,
આશીક હું ઝોર ગુલામ હું ખાન મોહનિકા.
શાકાં હે તુજકો ખાજગી અય જાને મુરતઝા,
જુજ તેરે કાન શાહ હે ઉસ સર જમીનકા.
કયું કર ન આફતાબકા હાંસીલ હો ફખરે શાં,
નકસા હે આસમાનપે તેરી જમીનકા.
પાયા હે તુજસે હોંદમે ઇસલામને રીવાજ,
તુહી મોહી હે સરવરે આલમકે દીનકા.
અજમેરકી વોહ શાન વોહ રઅફત હે ઇનદીનો,
હફત આસમાંપે શોર હે જસકી જમીનકા.
સર ગર્મ વસકે બાદશાહે હોંદ હું અમીન,
વાસીફ નહીં હું મે કાસી મસનદ નશીનકા.

(૧૫) —

ગઝલે — હાફીઝ.

અઘાહ કરે ઇશ્કકા ખીમાર તુજેબી
જોહે મુજે હોવે વોહી આઝાર તુજેબી
જેસાકે સીતમ તુને કીયા મુજપે સીતમગર
જેસાહી મીલે કાઠ સીતમગર તુજેબી
જેસાકે મેં મુફત મેં હું તેરા સજામી
કરના પળે એક ઝોરકા દરબાર તુજેબી
જસ તરફમેં દરપે તેરે ગીરયે કીના હું
રોતા હુવા દેખું પસે દીવાર તુજેબી
બદનામ હુવા જેસા ઝમાને મેં યે હાફીઝ
ફસવા હુવા દેખું સરે બાઝાર તુજેબી

શબ્દોર. { ખવાબો ખુર દોંનો ઇશ્કમેં હુરે
આજ હમ સોરહેને કુછ બાકર

(૧૬) —

ગઝલે—નાદીર—કન્વાલી.

અય જા મેરી આંખોપે યે બદ નઝરી કયું હે
તુમ આમપર આગે હો યે જલવગરી કયું હે
જસને તુજેહ દેખા હે હોશ ઉરકે બળ કયું હે
ચીતવન તેરી આ ઝાલીમ જાદુસે બરી કયું હે
અય અશ્મ શમે ગમમે કુછ શરમબી લાઝીમ હે
પ્રધાન બધા હોગા યે નવહગરી કયું હે
મંચ ધ્યાનમે કીસ ખુતકે ભુલા હું દોઆલમકો
દીલ મેહવે તમાશાહે યે દરદેસરી કયું હે
કયા ચુટકીયાં લેતા હે તીરે તીગાહે જનાં
આંખોસે રવાં નાદીર ખુને જગરી કયું હે

શબ્દર. { અકસલી આડિનમે ચાર ઘડી બાદ આયા
બા ગઈ હુદસે સીંચાં ડિનકી નઝાગત ક્યાસી

(૧૭) —

(ફારસી)—ગઝલે—ગોહર.

અય મેરે પ્યારે સઝન, ગાહે નઝર બર મન ફગન,
કુરખાં કરે મેં જાનો તન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
જબ ગયે મેઅરાજમે, હયરાં યે સગ હુરે મલક,
દેખ તેરા બાંકા પન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
લીજ્યે લીક્ષાહ ખુલા, ખાલીશ નહીં હે ખુલ્લકી,
તેરે કુચેમેં ચમન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ઉમ્મતે આસીકા દોજખસે બચાનેકે લીઝે,
લે-લીયા હકસે અમન. ગાહે નઝર બર મન ફગન.
કયા સીફત ઉસકી બધાં હો, જસપે દેખો ખુદ બખુદ,
કુરખાં હોં જંગલકે હીરન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.
ખુરકા ઉઠા કરકે જરા દરશન દીખાદો અય પીયા,
ગોહરકી હે યે આસે મન, ગાહે નઝર બર મન ફગન.

(૧૮) —

(આરામેદીલ)—ગઝલે—અકબર.

અહમસે કીસ લીયે આયા અરે નાદાન પરદેસી,
બરોસા કયા હે દુનખાકા અરે નાદાન પરદેસી.
યે કયું ગલે હેં ડેર કીચલીયે યે જાવની જાયે,
ખુસારીર હે તુ દો દીનકા અરે નાદાન પરદેસી.
કહાંસે આયા જના હે કહાં, એક ખાત સુનતા જા,
યહાં શીરબી કબી આના અરે નાદાન પરદેસી

કીયે સામાન કયા કયા, ચંદ રોજી જાંઘાની પર,
 ચે સખ રેઠ જાયેમા ઝગડા, અરે નાદાન પરદેસી.
 ન સો યુ પવાએ અક્ષતમેં તમાશા દેખ દુન્યકા,
 કે ચે હો દીનકા હે મેલા, અરે નાદાન પરદેસી.
 ધ્યાનકે લીયે આયા હે બચ બેઠકાને વાલોસેં,
 ન આ પરદેસમેં ધોકા અરે નાદાન પરદેસી.
 કહાં દારા કહાં જમશીદ ઇસકંદર કહાં અકબર,
 હે સખકો આકસેં મીઝના અરે નાદાન પરદેસી.

(૧૯) —

ગઝલે—ગૌહર.

અહમદે પાકડી જળ દીલમેં મોહખત આધ,
 જીતેજી બાદે ફના રા-હને જન્મત આધ-
 ફરે હયરતમેં હુર્ષ આપ હુરે જળ પયદા,
 ઝુક ગયે તારે કમર કાલી મોહખત આધ.
 ઝુલમનેં કુક મીટી નૈયરે આઝમ ચમકા.
 ખુત ગીરે ઉઘે ચાલીતોપે આદત આધ.
 આસીયોફી હે ગવાહ પુશને પનાહીકે લીયે.
 પુસ્ત પર આપકે જો મોહરે તુખુવત આધ.
 ક્યું ન હોજયેં શીદા ફરો મલક જન્તો બસર,
 જીસપે ખુદ ખાલીકે અકબરકી તખીઅત આધ.
 તુમકો ચાસીન મુઝમ્મીલ વ મુદ્દસર તાહા,
 હકને ફરમાયા હે કુરઆનમેં સદાકત આધ.
 હકત કીશવરકી તો યાહીસે મુઝે હે બેહતર,
 તેરે કુચેકી ગદાઇ પે તખીઅત આધ.
 મલેકલ મોત ચે તકલીફ દમે આખીર કી,
 કબ ગવારા હે જો ઉમ્મતકો ચે દીકત આધ.
 યા રસુલે અરખી લીજયે ગૌહરકો ખુલા,
 શમે કુરફતસે અજળ મુઝપે કયામત આધ.

(૨૦) —

ગઝલે—રાહ—કંવાલી.

અય જાની તેરી જુદાઇ સે, ચે તનબદન ખાખ હોતા હય,
 ન હયે રહમ તેરી અરમો મેં, હદમ ખોસી ચહ ચાર કરતા હય.
 જુદાઇ કે જખમો સે જાની, હમેરી જાન જાની હય.
 મગર મેરી ચહ બંદગીસે ન તુઝકો રહમ આતી હય,
 બંદગી જો હમ કરતે માલીકકી, તો બહીસ્ત હમ જર પાતે,

મગર અથ જાલીમ તેરી બંદગીસે, શયતાન અથ તો સતાતા હય.
મગર અથે જાન તેરે દીદારસે, પાગલ મય હુવા તો હું.
વજા પર જહા નકર મહાપુત્ર, મય જો-જાન મરતા હું.
બસ અથ ખુદાકી બંદગી કરેગા “શાહ” ખુદા બેદીસ્ત બક્ષે જે,
નહય અથ ખુદા સે જુદાઈ હમકો, ખુદા સે એ હમ એકરાર કરતે હું.

(૨૧) આ—

ગઝલે—દાગ.

આતી હુદા આશકકી તખીયત નહિ જાતી
આતી હે તો શીર આકે ક્યામત નહિ જાતી
સર જાતાહે સરસે તેરા સોદા નહિ જાતા
દીલ જાતાહે દીલસે તેરી ઉત્કૃષ્ટ નહિ જાતી
અદલાહસે મહેસરસે કહુંગા તેરે આગે
મજબુર હું મેં ઉસકી મોહબ્બત નહિ જાતી
બોસે જે તલખ મેંને કીયા હંસકે વો બોલે
યે હુશનકી દોલતહે લુટાઈ નહિ જાતી
અબ્બલ તો ઉનહે શરમ રહી મુસે ન બોલે
જખ શરમ ગઈ વસ્લકી દુગ્ગજત નહિ જાતી
ફરહાદ કે મરહૂ સેયે આતાહે સદાએ
બરબાદ કીસી શખ્સકી મહેનત નહિ જાતી
અથ દાગ પુરા મત માન ઉનકે કહકા
માઅશુકકી ગાલીસે, તો ઈફત નહિ જાતી.

શબ્દોર. { કેનં ચુસકે કુલેખા લેલી વ મજનુનહેં કેન
શુરતે ઉશાક વ શીકલે દીલરખા વોહી તું હે.

(૨૨)—

ગઝલે—શરફુદ્દીન.

આશકોકુ દાગ દેયે દીલકા છુપાનાં ક્યા બસા,
મુજ ખીમારે નાતચાં કા દીલ જલાના ક્યા બસા,
હમ જે આયેયે તુમારે દેખનેકુ અથ સનમ,
એક નજર દીખલાંકે શીર મુખરા છુપાના ક્યા બસા,
બોસતામેં જા કે ખુલખુલ ચલસે કરતી હય ખોકાર,
દામે ઉલ્કૃષ્ટસે મેરે દીલકુ ફસાના ક્યા બસા,
જાનંતેયે તુમખીયા પીતમકી નગર હય કંઠેયુ.
ફસ ગલીમેં સરદીયા શીર બચાના ક્યા બસા,
આરજુ કરતા હય શરફુદ્દીન તુમારા અમશનમ,
મહેરબાં હોકે શીર ફરમાન હોજાનાં ક્યા બસા,

(૨૩) —

ગઝલે — મરત.

આજ દીવખરકુ ખોઆખ મેં દખા, તુરે હક કા હે બખ મેં દખા
ખુદ ફતા હોકે જાન મેં મીઝતા, યે તમાશા હો ખાખ મેં દખા.
આપકુ શોખત ગેરકુ લેજત, યે તમાશા હમ ક્યાખ મેં દખા.
મેઠ કર શેર મુઝક કી કરની, યે તમાશા ફેતાખ મેં દખા.
એક પેઆમે મેં મરત હોખતા, યે તમાશા શરાખ મેં દખા.

(૨૪) —

(સયરે ચમન.) — ગઝલ.

આપા કરે ઈધરબી મેરી જાં કબી કબી,
નીકલે હમારે દીલકેબી અરમાં કબી કબી.
પાસો ન ગેસુઓંકા પેહ કાલી બલાકે હેં.
હયરાં કરેંગે રોજ પરેશાં કબી કબી,
આતેમેં જાત આપકો ગર ઉજર હે યહાં.
ખા તો લીખા કરે મહેરખાં કબી કબી.
પુછા શમે વિશ્વાલ કે આઓગે યા નહીં,
કુછ સોંચ સોંચ કેહને ભગે હાં કબી કબી,
યાદ આતીહે જીસ વકત મુઝે સુરયે ડુસકે,
પદહ લેતા હું મેં ખોલકે કુરઆં કબી કબી.

(૨૫) —

ગઝલે — મહેમુદ.

આકર તુમહારે દરપર બદનામ હો ચુકા હું,
મેરી ખુશર લો ખવાળ ના કામ હો ચુકા હું.
સોંપા હું તુમકો પયારે દુન્યા વદીત કી કુનજી,
અખ પાસ મેરે કયા હય બે દામ હો ચુકા હું.
પરત્ત ઉક ઓ રખસે મુખડા દીખાવો ખવાળ,
મંચ ધરક મેં તુ મહારે શુમ નામ હો ચુકા હું.
હય લાજ મેરી તુમકો તુમ લાજ રખો મેરી,
મુઝકો યહી હય ખવાળ ગલે દાર હો ચુકા હું,
મહેમુદ જખ મીલા હય એક જામ વસલ ખવાળ,
મખમુર મસત પીકર એક જામ હો ચુકાહું.

(૨૬) —

ગઝલે — નીમળાં.

આપકે હીજરસેં પહોંચી હે ચે દાલત મેરી,
મેહરખાં તક નહીં પેહજાનતે સુરત મેરી;
હું સરાપાયે તમન્ના મુઝે કયા પુછતે હો.
નીકલી બતલાઓ તુમહી કોનસી હસરત મેરી;

ડરસે રસવાદકે અખ મુઝસે નહીં મીલતે હેં,
 દેખકે દુરસે પેહરે હેં વેળ સુરત મેરી,
 બઝમસે અપની વોહ ચે રૂઢકે ઉઠા દેતે હેં,
 જાધયે આપકે લાયકે નહીં સોહજત મેરી;
 એક વોહ હે કે જીડાતે હેં જમાતેકે મઝે,
 એક મેં હું કે ન નીકલી કાઈ હસરત મેરી,
 ગલીયો ગલીયોં ઉન્હેં શીરવાયેગી મજતુકી તરેહ,
 રંગ લાયેગી કીસી રોજ ચે આહત મેરી,
 નીમજાં આશીકે મુઝતર હે શમે દુરકતમેં,
 આધયે જલ્દ કે હે આપમે રખસત મેરી.

(૨૭) —

ગઝલે—કલીમ.

આપ મેં આપમે જો પાએ હે, અપને આપે કા વો મીટાએ હેં,
 મેરે નાલેહી ખીચ લાએ હેં, મેં પુલાએ કબી વો આએહેં.
 મેરી તુરખત બનેગી અખ દુલહન, આજ વો હાર ફુલ લાએ હેં,
 ન સતા અચકલક જકા પરવર, કીસી શુભર કે પુદા સતા એહેં.
 દાગ દીલ દેખકર વો કહે તે હેં ચેતો અપનેહી શુભ ખીલાએ હેં,
 ગયરપર અખ નજર પડે કયું કર. મેરી નજરમેં વો સમાએ હેં.
 વસ્લમેં લુકત આયગા કયા ખાક, હીજરકે ગમ કુછ એયસે ખાએ હે.
 દીલપે ઝેલેગે રંગે ગમ ભી હમી, નાઝ હમને અગર ઉઠાએ હેં;
 કયા બરોસા હે ઇન પુતુંકા કલીમ આજ અપને હેં હલ પરાએ હેં.

(૨૮) —

ગઝલે—અસીર.

આખેં એકાર હે દેખે જો ન સુરત તેરી;
 દીલવો કયા હે કે નહોં જસમેં મોહખ્યત તેરી.
 નખલ હસતીસે નમુદાર હે કુદરત તેરી,
 અઝલ વેહલત હે તેરી ફરઅ હે કસરત તેરી.
 જલદ અચ રહ સફર પેચ કરે ખાકીસે નકર,
 અંદ રોઝ હે મુલાકાત ગનીમત તેરી.
 કયા અઝામે ચમે દુરકતસે છુડાયા હમકો,
 મહેરબાની તેરી અચ મરગ ઇનાયત તેરી.
 ગુનચમે દીલકો મેરે આક નકર ડરતા હું,
 કે પરેશાન નહોં ખુએ મોહખ્યત તેરી.
 શોઆલએ નારે સકરસે જો ડરે એહલે ગુના,
 અખર બન બનકે અરઝને લગી રેહમત તેરી.

સેર બાજારકો તુ રોઝ નીકલતા હે અસીર,
આગલ કયા કીસી યુસુકપે તખીઅત તેરી.

(૨૯)

ગઝલે—ઝહેરાહ.

આબોહ આવો ખુદાકે વાસ્તે, રહેમ ફરમાવો ખુદાકે વાસ્તે,
જલ્દ શીસલ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે, હ ના ઉલજાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
જળ્ય ગય ધર ઉનકે તો કહેને લગે, જાઓહ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
જાન જાતીહે તુમહારી હીજરમેં, અબ લીપટ જાઓ ખુદાકે વાસ્તે.
ગેરસેં મીનકર ન ચાર આંખેં કરો, કુચ્ચતા સરમાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
ચાલ મકરાઈકી અચ જાન મત ચલો, રાહપર આઓ ખુદાકે વાસ્તે.
હો વો આતેહેં કોઇ કહેતા નહિ, અબ ન ગબરાઓ ખુદાકે વાસ્તે,
ક્યું હો ઝહેરાહસેં ખદા અચ માહેરં, કુચ્ચતા બતલાઓ ખુદાકે વાસ્તે.

(૩૦) —

ગઝલે—સુમતાઝ.

આયે નહીં નઝર જો ખારે કઈ દીનસે,
મરતે હેં હીજરકે મારે કઈ દીનસે.
ફર કલ્લ ઓ કાતીલ નકર અબ દેર ખુદારા,
હે શૌક બરા દીલમેં હમારે કઈ દીનસે,
આતા જો નહીં બાગપે કયા હસકા સખખ હે,
યઅ રશકે કમર બહરે નઝારા કઈ દીનસે.
અબ દેખીયે કીસ કીસકો ડસે નાગતી જુલ્હેં,
નીકલે હેં વોહ આરીઝપે સંવારે કઈ દીનસે.
કીતનોંકા કીયા ખુન સનમ સચ તો કહો અબ,
મેંદહી જો મલી હાયમેં ખારે કઈ દીનસે.
કયા હસકો ફલક દેખતે, હમરાન બનાહે,
કુરબાન જો કરતાહે સીતારે કઈ દીનસે.
યા અહમદ મુરસલ તેરે સુમતાઝ પર અબતો,
જમાદા હેં ગમ અંદોહકે યુગરે કઈ દીનસે.

(૩૧) —

ગઝલે—અકબર.

આયે ઇસ બાગે જહાંમે ખાક જાનેકે લીયે,
રાત દીન આંખેં બરસતી હેં મદીનેકે લીયે,
ખુને દીલ પીતા હું મમસે ઓર અવવારે નખી,
આખે ઝમઝમ લાતેહેં લીયાસે પાનીકે લીયે.
નામ તેરા યા મોહમદ કલમયે તૈયબકે સાથ,
સન્નૌઅ મોઝું હો-મયા દીલકે નગીનેકે લીયે

ખકમે' મીલ જાયે તેરી આખરે શીમરે લઈ,
તુ નહે પાની નથી જાતેકા પીનેકે લીયે.
ગર શમે અસરા ન આવે ઉનકે યસા દેને લીખાસ,
ખુશ્સે હુરે ઉતર આતી પસીને કે લીયે.
કુખતોંકા યામતા હે વાહ કયા કેહના તેરા,
અયસા કીશતીયાં હો ઉમ્મત કે સરીને કે લીયે,
ખાદીખાંને સાકીયે કૌસરકા કયા કયા આયેશ હે.
હુરે ખીદમતકા શરામે પાક પીનેકે લીયે.
યા મોહમદ અખતે અકબરકા ખુલાયા કીજીયે,
કમસે કમ હર સાલ બરમે' એક મહીનેકે લીયે.

(૩૨) —

ગઝલે — હુમરી.

આનપડી દરવાર ખવાળ, તોરે નગરમે' તોરે શહેરમે—આન.
ઝિયાસા કોઠબીલન દરવાળ નોખત બાજે ખહાર—ખવાળ.
ખવાળ કે દરપે શીશ નિયાઝો તુમહો ગરીબ નવાજ—ખવાળ,
સીડી સીડીયે માલન બેડી-દેત કુલોંકા હાર ખવાળ,

(૩૩) —

(અતરે સંખુન) — ગઝલ.

મલાજે દરદે દીલ તુમમે મરીદા હો નહી સકતા
તુમ અછળા કર નહી સકતે, મંચ અછળા હો નહી સકતા;
અબી મરગઝગા જીને કે તાને શીર ન તુમદેના,
ચેહ તાને વોહ સુને જસસે કે ઐસા હો નહી સકતા.
તુમહે' ચાહું તુમહારે ચાહને વાલોંકા બી ચાહું,
મેરા દીલ ફેરદે મુઝસે ચેહ ઝગરા હો નહી સકતા.
દમે આખીર મેરી બાકીં પે મજમા હય હસીનીં કા,
ન આના અય કમા ઉસવકત પરદા હો નહી સકતા.
જો તુમ ચાહે વોહહો જાયે ચેહ, હય અલાહકી કુદરત,
જો મંચ ચાહું તો ફરમાવો કે અયસા હો નહી સકતા.

(૩૪) —

ગઝલે — આશીક.

ઈસ્ક કેહતે હે' કીસે હોતીહે ઉલફત કમસી,
હીજકે જોરે સીતમ વરસેડી લગજત કુચસી.
એક દીન વોહ યા કે હમપે વોહ શીદા હોતે ચે,
અખતો હે ઉનકો મેરે નામસે નફરત કમસી.
દોસ્ત અહબાબ મુઝે દેખકે ફરમાતે હે',
આજ કલ હોમઈ પે આપકી હાલત કમસી.

હો નહીં સકતી છપ્પાદત તેરી ખલાકે જહાં,
સાથે અફગન હે ગુનેહગારોપે રહમત કયસી.
ખાના બરમાદી કુછ અપને પાસે છુટે,
ઉસપે અપના નહુવા બોલબી હે ચાહત કયસી.
કયા હો તાઅરીફ ગઝલકી જે તેરે આશીકસે,
તેરી બાતોમેંબી દોતીહે ફસાહત કયસી.

(૩૫) —

ગઝલ—વફા.

ધલાહી મેં બનુ સાગર—શુલે મયખાના બન બનકર,
લમે માઅશુક તક પહોંચું લમે પયખાના બન બનકર
કબી તાકા કબી મારા કબી નિસમીલ કીયા ઉસને,
હરએક અદાઝસે છુટા મુઝે જાનાના બન બનકર.
અગર વોહ શમેઅ-૩ મુખડા દીખાદે આકે મેહશીલમેં,
કરે મેં જાનો દિલ અપના શીદા પરવાના બન બનકર.
ખીલાદે આખ તો મય સાકી ઘટા હાઈ બહાર આઈ,
ઊઠાઉં છુટક બઝમે ચારમેં મસતાના બન બનકર.
અગર વોહ ચાંદસા દુકડા ઇશર બુલસે આ નીકલે,
સીયાહ ખાના મેરા રૌશન હો ઇશરત ખાના બન બનકર.
દ્રાષ ઉનસે નહીં દેહતા ખયર હો અપને વેહશીકી,
ગીરેખાં ચાક કરતા હે વફા દીમાના બન બનકર.

(૩૬) —

ગઝલ—અઝીઝ

ખલાહી હો મેરે સીતેમેં ઉત્તહત ગૌસે આઝમકી,
હમેશા હો હમારે દીલમેં ચાહત ગૌસે આઝમકી.
ગુલામે ગૌસે આઝમ છુંદા કર દેતે હેં મુરદોં કો,
બલા હો કયા બયાં મુઝસે કરામત ગૌસે આઝમકી.
કહીં ચોરોને પાછ આપ કે દરસે વીલાયત હે,
સખી સરકાર હે જારી સખાવત ગૌસે આઝમકી.
ગુનેહગારોંકો ખખશાઈએ રોજે હમ મવલાસે,
હર એકકે વાસતે હોગી શફાઅતે ગૌસે આઝમકી.
ખુદાકા શુક ફતમેં સાઅેરીકે કર દીયા કામીલ,
મેહરબાનબી નખ્સીકી ઝોર ખનાયત ગૌસે આઝમકી.
જહાંકે સખ કુતુંબ આકાન ખાદીમે ગૌસે આઝમ હેં,
અઝીઝ હરએક વલી પર હે હુકુમત ગૌસે આઝમકી.

(૩૯) —

ગઝલે—તળમ્બુલ.

ધસિ વાસ્તે હમ સુરતે રંગુર પડે હે,
 તેરે દરે દોલતસે બોલત દુર પડે હે.
 રખ્યે તેરે ખુમખાનેકો અદલાહ સલામત,
 મસતાને અઝલ સેંકડું મખમુર પડે હે.
 તકદીરમેં લીખખીલી નહીં કુરખતે ખુવાળ,
 અફસોસ કે અજમેરસે હમ દુર પડે હે.
 તેરે દરે અફસપે શહે મુલકે વીલાયત,
 સર અપના ઝુકાએ હુએ મગરર પડે હે.
 અતલીયે ચરાગે તને તીરામેં હે રાશન,
 યાઝ્મમેં જગરમેં મેરે નાચુર પડે હે.
 દેખોતો ઝરા કેયશીએ મેય ઉલકતે મોલા,
 કીસમતકો દુઆ દેનેહેં મસરર પડે હે.
 કાય એક તુમહી વાસીદે ખુવાળહેં તળમ્બુલ,
 તુમસેતો બોલત શાએરે મશહુર પડે હે.

(૪૦) — ઉ (અતરે સાખુન) — ગઝલે—મેંહદી.

હિસ રંગીલે ને ના હાયોં મે લગાધ મેંહદી;
 કોનસે બાગમેં બતલાવો મંગાઈ મેંહદી;
 આશક ગુલ ગુસેં તરે તાઝા હુવા આ વોહ દરખ્ત
 જસકી ડાલીસે સંજન તુમને લગાધ મેંહદી;
 રશક ઉન્નાખ કયા દીસત હીનાધ કે તક,
 તુમને હાયોં પે એ માહ જામકે રચાઈ મેંહદી;
 ઉડ ગયા દેખતે હી રંગ શકક કા નાગાહ,
 એક ઝરા અપને ને હાયોં હી દીખાધ મેંહદી
 હાય મેં સુરખી ન સમજે કોઈ આકીલ ઉસકો,
 ખુને ઉશશાક હી મુઠ્ઠી મેં લગાધ મેંહદી.

(૪૧) —

ગઝલે—આસીફ.

ઉંહેં કયુંકર ચે સસઝાયેં કે ચાહત અયસી હોતી હે,
 ને તુમકો ચાહતે હેં ઉનકી હાલત અયસી હોતી હે.
 યહી હે રશક ગયરોકા તો મરનના હે કયા મુશકીલ,
 દીખા દેગે ચે હમ એક દીન કે ગયરત અયસી હોતી હે.
 હુમીં ચુકે ને જુકે ઉનસે કર બેઠે કયામતકા,
 મોહ ચલકર હો કદમ બોલે કયામત અયસી હોતી હે.
 દીખાકર આધના ઉસ ખુલ્લુમાસે મેં ચે કેહતા હેં,

હિતર આતીહે જો દીલમેં, વોહ સુરત અમસી હોતી હે.
નીગાહે હુતકે આસીકે સે સીતારા ઓજ પર આયા.
જો દીન શીરતેહે અય અપતર તો કિસમત અમસી હોતી હે.

(૪૨) —

ગઝલે—અમીર.

હોઠો ગલેસે લગા લેા મીટે ગીલા દીલકા,
જરારી ખાતમેં હેતા હે કમસલાં દીલકા.
તુમ અપની ઉઠતી જવાનીકી શોખીયાં દેખો,
ઉમર ઉમરકે ખાદાતી હે વલવલા દીલકા,
યે ઝુકકે કહેતી હે કાનોમેં ખીજલીયાં ઉનકા,
તડપમેં હોગા ન હમસે મુઠાખીના દીલકા.
લગાકે ચારકી તસવીર અપને સીનેસે,
નીકાલ લેતે હે કુરકતમેં દોસ્તલા દીલકા.
બદલકે ચારને ચીતવન મીટા દીયે ઝગરે
નમેંરહા નરહા દીલ ન વોહ ગીલા દીનકા.
અમીર બુલ બુલેયાં હે કુચસે મેચ,
તયાહ કયું ન શીરે હસમેં કાશીલા દીલકા.

(૪૩) —

ગઝલે—હમદમ.

હિસ્તકા ગમ ખાચગા કયસી પરીમાની કુષ,
અપ સગે દીલદાર તેરી ખુશ મેહમાની કુષ.
જુબ્હા કરને વોહ ઉઠા મંજુર કુરખાની કુષ,
મુદતોસે થી મેહ મન્નત મેરી માની કુષ.
સખત જાગીકા ખુશ હો ચક ગયે બાઝુયે ચાર,
ધાર ખંજરકી મધ સખ આખર પાની કુષ.
નીચી નીચી વોહ નીગાહે દેખકર બાદે વીસાલ,
હાયે કીસ ફરજ મુઝે ઉનકે પરીમાની કુષ.
હે મસલ મશહુર હોતી હે જવાની ખાવલી,
દેવીયા દીલ ઉસકો કયસી સખત નાદાની કુષ.
મજમયે મેહશરમેં બી વોહ ચકલ હમદમ વાદહે
કીસ તરેહ બુબુંગા જો સુરત હે વેદમાની કુષ

(૪૪) —

(આરામ—દીલ)—ગઝલ.

હોઠો ગલેસે લીપટ જાઓ શીર નીરખ લેના,
તમામ રાત પડી હે બનાવ કર લેના.
હમારે સાથ હે તેરાબી ઇમિતેહાં અય તીર,
તડપકે દીલ જો નીકલ જાયે તો જગર લેના,

મગા નહીં હે લડક-પનમેં સીના ભેરીકા.
ઉભાર કે જો દીન આઈગે તો ઉભર લેના.
ચલે હો દેખને દમ તોડતા હુવા મુજકા.
ખુશાકે વાસતે જલદી મેરી ખબર લેના.
રહી નીગાહમેં હસરત ઉધેડ-પુન દીલમેં,
ખડા મગા હસીનેકા પ્યાર કર લેના.

(૪૫) —

ગઝલે—ભેરવી.

હો પીયા જતો આકલી ડર લાગે—જોડો.

ચુન ચુન કલીયાં સેજ ખીછાઈ-દાતનેમે હો ગઝ ભારે—જોડો.
આધી-આધી-રતીયાં પીછલે પહેરવાં, તડપ તડપ જમાનપરે—જોડો.
આમવાકી કાલીપે કાચકીઆ ખોલે, બનમે ખોલે ભારવારે—જોડો.

(૪૬) —

ગઝલે—મીરજાં.

એક ફકત મેંહી નહીં આહનેવાલા તેરા,
જસને પયદા કીયા વોહબી તો હે ચાયદા તેરા.
હલકપે મેરે છુરી ફેરકે કાનીલો કહા,
અબતો દેખેજે તડપનેકા તમાશા તેરા.
જખખપર મેરે નમક ઝીડક બગલે ચાની,
અબતો હંડા હુવા કાનીલ ચે કલેમ તેરા.
ઉત્તમર સીજદેસે સરકો ન ઉડાડંગા કબી.
દાય લગલગલે અગર નકસી કહે પા તેરા.
યેહ હે ઉમ્મીદ શયો ફૂગ દીલે મીરજાંકી,
નજાએક વક્ત જખખપર રહે કલેમા તેરા.

(૪૭) —

(સપરે ચમન) — ગઝલ.

એક તીર ફેંકતા જા બાંકી કમાન વાલે,
હો એક નજર ઈશિરબી ઓ આન આન વાલે.
જુટોકે ચાર જુટે જુટા જહાન સારા,
તેરા હે ધ્યાન સચ્ચા ઓ સખકે ધ્યાન વાલે.
ખજર ઉઠાકે તોલા ઝોર તોલકે ન મારા,
મેં જસ અઢાકે સદકે ઓ આન આન વાલે.
હાઅમેમેં જાકે હુંહુંં યા ખુત કદમેં જાકે,
હુંહા હુંં લા મકામેં ઝોલા મકાન વાલે.
તેરે નગરમેં જાના ઝોર દરદરકી આક જાના,
કુજતો જતા બતાદે ઓ મે નીશાન વાલે.
તહકીક હાલ તેરા કીસસે કહુંં મેં જાકે,
ચુપ હેં મકીન વાલે ચુપ હેં ચુમાન વાલે.

(૪૮) — ગઝલે — અમીર — કંવાલી.

એક ઝરા દેખો તો ક્યા કરતે હું કરને વાલે,
એ ગરીબો કે મઝારો પે ચઝરતે વાલે
શીર કહો દીલકા પતા દીલમેં દસી જખખાએ
ધરબી લેગતે હે મે ધરમેં હઠરને વાલે
દીલ મુશતાકકે દુકડે પે નહી પરચેહે
દાવરે દસરકી ખીદમતમેં ચઝરને વાલે
મોત કેહતી હે દસીનેંપે મેં ખુદ દેતી હું જાં
એકર ચુગેહ મુકત લીયે ગરતે હું મરને વાલે
દુરેં બોલી ગએ જનનતકો ને મસતાનએ ઇસક
આએ કબસરમેં નહા ધોકે નીખરને વાલે
દીલ બઝકતોહે ગેરા દેખકે જોખનકા ઉમાર
ચુમલેં મુદ ન તુમહારા પે ઉમારને વાલે
ખુખ પેહજાન ગએ એદલે દવસકો પો અમીર
આકાએ નઝરેં પે સખ હમે ઉતરને વાલે

શબ્દોર { સુરતે માહે માહે નવ આતા હે મહીને પીઠ
ધન્દી આતોસે તુ અંગુશત તુમા હોતા હે

(૪૯) — એ ગઝલે — સાખીર.

એ દીલદારે સાખીર પર પેદ નૌલખીરી કયું હય,
દીલ મેં હય મેરે સાખીર, આખોં મેં તરી કયું હય
સખ પર મેરે હાય સાખીર દીલમેં હય મેરે સાખીર,
સીલ રંજકી છાતી પે શીર મેરે ધરી કયું હય.
જખ મસ્ત તેને સખ હંચ બહોશ તેરે સખ હંચ,
શીર મોહતી સુરત પર જાદુ નજરી કયું હય.
સાખીર હી મુહખત મેં મનજુર બના એ દીલ,
કપતા હય અનસ સાખીર શીર જામા દરી કયું હય,

(૫૦) — એ ગઝલે — સફદર, રાગ — કુમરી.

એ મેરે ખવાજ મુખનહીન ચીશતી પાર બગાદે નાવરમા,
તુરે અહરકા યહી વહત હય ખવાજ તુ કરદે નઝરમા;
મય સે મંચ હારી અરઝ કરત હું રંગ મેં તુ રંગદે ચુફરીમા,
પેદ નામ તોરા રોશન હય જખમેં મંચ બી આપહું દવરમા.
પલકોસે છાજ મય તોરી દવરમા કરદે મહર કી નઝરીમા,
યા મોરે ચીશતી હયગી ચીશતી દીએ પુરતી મોરે સાંવરીમા.

મા મોરેસાખીર વાહ તોરી નાદીર મોહ દીખાદે ડગરયા,
યહી અરઝ કરત હય સફરે કમીના પાર લગાદે નાવરયા.

(૫૧) — ક

ગઝલે — અકબર.

કહાલે જાડે દીલદોનું જહાંમે સખત મુશ્કીલ હે
યહ પરયોકા મજમાંદે વડાં હુરોંકી મેહરીલ હે
ઇલાહી કમસી કમસી શુરતે તુને બનાઇ હે
કે હર શુરત કસેજેસે લગા લેનેકે કાખીલ હે
મેરા દીલલેકે શીસેકી તરહેં પત્યરપે દે મારા—
મેં કહેતા રહ ગયા જાનમ, મેરા દીલહે મેરા દીલહે
દેરબા બેઅદમ યો બઝમ સુસતાકી કે કાખલ હે
જો દેખા અકસ આયનેમેં અપના બોલે જનઝલાકર
અરે તું કોનહે હટ સામનેસેં કયું મુશ્કાબીલહે
મેરી તુરબતપે એક ટોકર લગાઇ, ઓર યે ફરમાયા
કયામત આ ગઇ, હઠ સોનેવલે કમલા ગાફલહે
હજારોં દીલ મસલકે પાડેસેં જનઝલાકે ફરમાયા
પીછાનો તુમ્હારા ઇન દીલોમેં કોનસા દીલહે
સવાલે બોપેપર કયું જીણ કીયાં દેતેહો અકબરકો
ફલ્કાતન હર કબમ જ્વાલાહ મે અઝ બહેરે સાચેલહે

શબ્દ } દેખ ફરયાકી તરફ દીલકો લહેર આતીહે
કીસ્તી હિમરકી હુરોંઝ ચલી જતીહી.

(૫૨) —

ગઝલે — અકબર.

કલમેં દેર હે કયું આનસે તેગા નિકલે
આજતો છદ હે આશિકકી તમન્ના નિકલે
દિલનો ભેતે હો અનમ દેખસો કુટા કુટા
ફિર ન ફરજે જો પીછેઠા બખેડા નિકલે
આદમી પેહલે મોહખ્વાલ મેં બિમર લેતો બને
જળ મિલે ખાકમેં દાના તો અજુદા નિકલે
અતિશે દિર્ગ મેં જલતે હુવે એક હમ હુઈ
દેખે કમ વરસ હો અરમા મેરે દિલકા નિકલે
આજ હે મર્ગે કુમા હમની ચમનમેં અકબર
ખાશીયાને મે હમ કયું મુબજુમે સમદા નિકલે

(૫૩) —

ગઝલે—ફરક.

કલે આજક કીસી માથુકે સે કુમ દુર નથા,
પર તેરે એકદ કે આગે તો એ દસ્તુર નથા,
રાત મીઝલસ મે તેરે ફુશન કે, શા અલે કે હન્નુર,
શમએ કે મુખપે ને દેખાતો કહી તુર નથા,
છકર મેરાહી વે કરતાશા સરે હાં ન લેકીન,
મેને પુછાતો કહા ખેર એ મળકુર નથા,
બાવબુદી કે પરો બાલ નથે આદમકુ,
વાહાં મોહયા કે ફરશતે કાબી મગદુર નથા,
પરવરશે ગમ કીતેરે હાએ શનમ કર દેખા,
કોઇખી દાગ યાસીનેપે કે નાથુર નથા,
મોહતે સખ આજ તો મેયે ખાંનેમે તેરે હાતો,
દીલ નથા કોઇ કે શીશા કીતેરેક સુર નથા,
ફરક કે મીલનેસે અયે ઇઆર ખુરા કયું માના,
બીલકુ કુમ આર સેવા દીલ કે મનનુર નથા.

(૫૪) —

ગઝલે—સલીમ.

કદી યુનાહોમે ઉત્ર સારી, ઇલાહી તોખા ઇલાહી તોખા,
મેં અપ્પે ખાકી તુરખે બારી, ઇલાહી તોખા ઇલાહી તોખા,
યુનાહકી ગહડી ધરી હે સરપર, કદમ ઉઠાઉં જખોસે કયું કર,
કદી હે મંજલ યે ખોજ બારી, ઇલાહી તોખા ઇલાહી તોખા,
કબરકી સખતી શીસારે મરકદ, યુનરે ફરીસ્તોંકા પેહલી મંજલ,
વોહ પર અકેલા વોહ કબ્ર અંધારી, ઇલાહી તોખા ઇલાહી તોખા,
મુસાશીરાં ઇસિ સરાયે ફાનીમે અયસે સોયે કે શીર ન જગે,
સીરહાને ગઠે અજલ પુઠારી, ઇલાહી તોખા ઇલાહી તોખા,
સલીમ દુખા હુવાદે યારો, યુનાહકે ફરીયામે સરસે પાતલ,
યે સરગીરાની યે શર્મ સારી, ઇલાહી તોખા ઇલાહી તોખા.

(૫૫) —

ગઝલે—તુમુમુલ.

કયું કીસીકા લું મેં એકસાં કોઇ કયા લે-જયેગા,
આસતાને ખવાજા સાહેબ તક ખુદા લે-જયેગા,
નકદે દીલ લે જાઉંગા મેં નજરે ખાબકે લીયે,
આર કયા મુઝસા ગદાયે મેનવા લે-જયેગા,
ખવાજા ઉસમાંકા ફુલારા જખ દીખાયેગા જમાલ,
ખારી ખાસી શકલસે વોહ દીલ લુખા લે-જયેગા,
અય તને કાહીલો એક દીન મલકતે અજમેરકા,

તાયેરે સૌકે જમારત ખુદ ઉઠા લે-જાયેગા.
કેહ રહાકે ખાબયે અજમેરકા ચે ફયજે આમ,
આયેગા જો આસતાં પર મુદઆ લે જાયેગા.
અય તજમુલ જોહડી મંજીલ હે રાહે માઅરેહત,
હે સલામત જમ હમારા રાહતુમા લે-જાયેગા.

(૫૬) —

ગઝલે—અકબર.

કદમોં મેં મુસયદાકે મેરા મઝાર હોતા;
વોહ ખાકે પાર હોતી મય ખાકસાર હોતા,
ગદદાર બખશ હેતા ગર તુમ ધશારા કરતે.
મેરા બદાહ ઇસમાં તુફાસે પાર હોતા;
ચેહ બલા હુવાકે તુમને મુઝ બખશ વાયા વરના,
મેરે ખુમઇયોં કા કયું કર શુમાર હોતા.
હય જાંબલખ એહ એકબર તેરે દરસે હોકર;
તેરા મઝાર હોતા ચેહ જાં નીસાર હોતા.

(૫૭) —

ગઝલે—વાઝિફ.

કટારીમેં ન બરફીમેં ન ખંજરમેં ન બાલે હેં,
ફલકકે પાર હોખતે અય છુત ચે વોહ નાલે હેં.
ખુદા રખે ઉન્હેં દુન્યામેં વોહ સખસે નીરાલે હેં,
જો આરીઝ ગારે ગારે હેં તો ગેસુ કાલે કાલે હેં.
ગલે પર મેરે કયું તલજરરી રેહ રેહકે ચલતી હેં,
તેરી ગરદનમેં કાતીલ કયા કીસીને હાથ ડાલે હેં,
ચલો દેખ આયેં ચલકર એક નઝર જખતકી હુરેકો.
હસીનાને જહાં છતને હેં અપને દેખે બાલે હેં.
ન પુછો આરઝુ પુરી હુધ હીસ સખત મુશકીલસે,
નીકલ આયા હે દીલબી સાથ જમ અરમાં નીકાલે હેં.
રખે શહદાફી તૌસીદમેં સુનકર ગઝલ ખોલે,
ચે મઝમું વુને વાઝિફ તુરકે સાંચેમેં ઢાલે હેં.

(૫૮) —

ગઝલે—અમીર.

કયા કહેં દીલસે-કહાં વરલમેં અરમાન ગયે,
નાઝકે સહકે તો અંદાઝકે કુરઆન ગયે.
ઇમતેલી ખુબ વફાકામી બદાકામી હુતા,
તુમ હમેં જાનમયે હમ તુમહેં પેદજાન ગયે
ફકતે હેં સખકી ખુશામદબી અજબ જાદુબી,
માનનેકી જો ન થી ખાત વોહ હમ માન ગયે.

વસલમેં કેહતે હેં કોઈ નહીં આડે આતા,
હાયે ઇસ વક્ત કહા મેરે નીગેહખાન ગયે.
જગ્ય મેં દરવાજે હેતા હું કાસીકા આવાજ,
કેહતે હેં કેહદો વોહ ઘર ગયેરકે મેહમાન ગયે.
ખાક-સારીકે મઝે ખુખ હોં દુ-યામેં,
ખાક હમ છાનને આયેયે યહાં છાન ગયે.
હક-શનાસીકી હકીકતકો હિન્દીને જાના,
અય અમીર અપની હકીકતકો જો પેહજાન ગયે.

(૫૬)— ગઝલે—માહુખુખ.

કબી ઇકરાર કરતે હંય કબી ઇનકાર કરતે હંય
વોહ હમસે વશલકી સખ મેં બડી તકરાર કરતે હંય;
પીલાકર બાદખે રંગી હુએ હંય સરખર હમસે,
કબી ગાશીલ બનાતે હંય-કબી ફુશયાર કરતે હંય
હુએ બરહમ વોહ બોસેપર ઇલાહી બેર હો દેખે,
હમારે વાસતે ક્યા હુકમ અબ સરકાર કરતે હંય;
મેરે માહુખુખ કી સુરત અસુર દેખે ખુદા જાને.
ખીરહમન દુર ગરદન શે અબી ઝુનનર કેહતે હંય

(૫૭)— (અનરે સુખન)—ગઝલ.

કદ હય છોટા આખે રસીલી મોક્ષી બાલી સુરત હય,
ઇસપે ગજબ વો બાંકી અદા હય. તીરકી નઝરયક આફત હય.
પરદા હો ના જલવા દીખાના હુપ જાના શીર પરદે મેં,
શોક હમારા કરતે હો દુના ચેહ બી તુમહારી હીકમત હય.
રંગ બપકા આંખ રસીલી સખશે નીરાલા ચાલ તેરી,
પસપે કીયામત એ મેરે દીલખર આંદ સી સુરત તેરી હય.
દેખતેહી વો તુરકા ચેહરા આહય ગશ મુઝકો સનમ,
ગીનતેહો નાહક મે ખારો મેં ફેસી ચેહ મુઝપર તોહમત હય;

છપાય છે ! : છપાય છે ! : છપાય છે !

—: બે વાલ્યુમોમાં :—

ધી ફોનોગ્રાફ ગાયન માળા

અથવા

રેકર્ડ ગાયન સંગ્રહ.

ભાગ ૧-૨-૩-૪ વાલ્યુમ ૧ હું.

કંપ્લીટ ૧૦૦૦ ગાયનોના મોટા જથ્થો.

આ અમારું સ્પેશીયલ શીલેક્શન ખાસ ચુટી કાઢેલા સંગ્રહ, જેની ભરતી રૂપીયા ખર્ચનાં એકદા ન કરી શકાય તેટલા પ્રમાણનાં ગાયનો. એક એકથી ચાલી મીન.

વાલ્યુમ ૨. હું ભાગ ૫-૬-૭-૮.

કંપ્લીટ ગાયનો ૧૦૦૧ થી ૨૦૦૦ સુધી.

ખુબ તાકીદથી ડુંક સજાયમાં છપાઈ તૈયાર થશે.

કીમત દરેક વાલ્યુમની ટાંક રૂપીયા.

કુલે ૩૦ ૩ ૦-૦ વી. પી. ખર્ચ જુદું.

પહેલેથીજ : પરીદર્શના ખટોલસ્ત કરનાર તો હું તે યાદ રાખજો ! પછળથી કીમત ખુબ.

આ શીલેક્શન (સંગ્રહ) કચરાપટ્ટી નથી. એમાં પ્રખ્યા નાટકો માંડેલા જાણીતા માનીતા અને લોકપ્રીય સુત્ર એક્ટરોએ ગાયલા ગાયનો, પ્રખ્યાત ગવૈયાઓ આ ગાનારીઓના મીઠા કંઠ સ્વરમાંથી ગવાયેલા લીલપરાં રાગ રાગણી સાથેના ભરપુર મધુર ગાયનો ભરેલા છે.

તાકીદે મંગાવો. ~~જુદા જુદા~~ જુદેલે તે પહેલે

આઈર આપનારું કેમણું:—

મેસર્સ લલ્લુભાઈ નારણદાસ એન્ડ સન્સ

જુલેસર એન્ડ પબ્લીશર, લોમડાધાક સમી.

